

Nr 51.

Av herr **Bergström**, *angående omarbetande av ordningsstadgan för rikets städer.*

Att ordningsstadgan för rikets städer av den 24 mars 1868 numera icke motsvarar de krav, som man har rätt att ställa på en dylik stadga, torde vara obestriddligt och ligger i sakens natur med hänsyn till den långa tid, som förflutit från stadgans tillkomst utan att den varit föremål för någon ingående överarbetning. Sålunda regleras i stadgan en hel del förhållanden, som numera sakna betydelse, medan andra förhållanden, vilka väl skulle behöva bli föremål för uppmärksamhet, icke alls beröras i stadgan, understundom av det skälet, att de icke existerade vid stadgans tillkomst eller då icke hade alls samma betydelse som nu.

I en artikel i Svenska Stadsförbundets tidskrift (1935, häftet 6 av borgmästaren G. Eksell) lämnas åtskilliga exempel på bristerna i här ifrågakarande stadga, och jag tillåter mig att från artikeln citera:

De lagar och författningar, som reglera våra samhällsförhållanden, måste med nödvändighet bli föremål för en ständig översyn, så att de bringas i överensstämmelse med de ändrade förhållanden, som inträda till följd av utvecklingen. Ett rastlöst arbete i detta hänseende har också som bekant pågått och pågår alltjämt, föråldrade bestämmelser utmönstras och nya tillkomma i den mån erfarenheten visar behovet av sådana. Härvid synas emellertid av någon anledning de allmänna bestämmelserna rörande ordningen i rikets städer icke kommit i åtanke, oaktat den genomgående omgestaltningen av samhällsförhållandena, vilka ägt rum sedan gällande ordningsstadga år 1868 utfärdades. — Så t. ex. lämnas i 2 och 3 §§ bestämmelser beträffande trafikförhållandena, vilka ha så stor betydelse för ordningen. I detta hänseende har stadgan emellertid tagit huvudsakligen sikte på trafik med hästfordon och »dragare», och föreskrift lämnas bl. a. om hornboskap, get, får eller svin, som gå lösa å gata vid andra tillfällen, än då de under oavbruten tillsyn föras till eller från bete eller vattning. En sådan idyllisk trafik torde väl tillhöra en förgången tid, och numera skulle man hellre se bestämmelser om exempelvis parkering av automobiler, i vilket hänseende inga föreskrifter finnas. Det kan förövrigt ifrågasättas, om icke vägtrafikstadgan är tillräcklig för reglerande av trafiken, eventuellt efter en del smärre förändringar och tillägg. Såväl ur myndigheternas som allmänhetens synpunkt torde det vara mest tillfredsställande, att ungefär likartade frågor regleras i en enda författning. — Någon särskild lagstiftning beträffande kägelslagning, som rätt vidlyftigt beröres av ordningsstadgan, synes nu knappast erforderlig, utan

vore en allmän föreskrift om störande buller mera på sin plats. I § 13, som torde vara den viktigaste och vid tillämpningen omtåligaste bestämmelsen i stadgan, då där föreskrifter lämnas om offentliga föreställningar, föredrag och demonstrationer, lämnas en exemplifiering av tillställningar, vilken väl må uppskattas såsom en påminnelse om gångna tiders kulturella förhållanden, men som ur varje annan synpunkt saklöst kan försvinna. En någorlunda exakt definition på offentlig föreställning torde kunna lämnas utan att man till ledning för lagrummets tillämpning behöver såsom exempel på offentlig föreställning angiva lindansning, konstridning, förevisning av djur, anställning av lekstuga, akrobatiska konststycken m. m. Med hänsyn till nuvarande förhållanden får det anses vara av vikt, att dessa föråldrade bestämmelser ersättas av nya och ändamålsenliga, klart angivande, när en föreställning är att anse såsom offentlig samt rörande tillståndets erhållande och förutsättningarna för myndighets ingripande för ordningens upprätthållande eller sammankomsts upplösning.

Såsom ytterligare exempel på otillfredsställande bestämmelser må anföras föreskriften, att plats för upplag av avfall och jord m. m. skall anvisas av magistraten »efter samråd» med drätselkammaren utan att det närmare angives huru ett sådant samråd bör ske. — De 1868 fastställda bötessatserna äro med hänsyn till penningvärdets fall för låga.

Att bristerna i stadgan icke redan framtingat en omarbetning beror väl på att den kompletterats med lokala ordningsföreskrifter. — Sådana ha ock i stor omfattning utfärdats, men dessa är endast lokalt kända och borde ersättas av för hela riket gällande och i en stadga sammanförda bestämmelser. —

Av ovan citerade torde bristerna i den gamla stadgan vara ådagalagda, och då det för åstadkommande av en lämplig och i huvudsak enhetlig ordning inom städernas politiförhållanden är av vikt att ändamåls- och tidsenliga föreskrifter finnas, och då det är uppenbart, att nu gällande ordningsstadga icke håller måttet i detta hänseende, får jag hemställa,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående omarbetande av nu gällande ordningsstadga för rikets städer, eventuellt utarbetande av ny stadga.

Stockholm den 17 januari 1936.

Alb. Bergström.
